

Skibsværft i Fiume, hvor han endnu boede. Han havde grebet den Anledning, som Søsterdatterens Bryllup gav ham, til efter mange Aars Forløb at gense sit Fædreland og havde opholdt sig en Ugestid i Bøstrup. Med sit fremmedartede Væsen og sine udenlandske Vaner havde han haft lidt vanskeligt ved at komme tilrette med Præstegaardens Beboere og da særlig med Pastor Blomberg, der rentud kaldte ham en gammel Laps. Derimod havde han fundet stort Behag i Per. Han havde et Par Gange gjort ham Følgeskab paa hans Rundture til de nu paabegyndte Udgravninger i Engene; og skønt han ikke var Tekniker af Fag, havde han meget godt forstaaet at bedømme Arbejdets Værd og havde bagefter overfor Søsteren og Svogeren udtalt sin Beundring med Ord, der — forsigtigt — antydede, at han fandt deres Svigersøn alt for god til at gaa her paa Landet og grave Grøfter for Bønderne.

Fru Blomberg, der hele Formiddagen havde været meget adspredt, kunde efter de fremmede Gæsters Bortrejse slet ikke faa Ro paa sig. Hun fulgte nu Broderen til Stationen for med det samme at se indenfor hos de Nygifte.

Hun fandt dem ved et forsinket Frokostmaal-tid, ved hvilket der herskede en alt andet end hyggelig Stemning. Per var forfjamsket, Inger bleg, tavs, harmfuld. Fru Blomberg lod, som om hun ingenting mærkede. Hun anede, hvad der var forefaldet, og smilte lidt ved sig selv, — det var for hende, som om hun genoplevede sin egen Bryllupsmorgen for toogtyve Aar siden. Saa drak hun Kaffe sammen med de Unge og talte om Festen og de bortdragne Gæster. Bagefter fulgtes hun og Inger ud i Køkkenet og Spisekammeret